

Det ny Jerusalem med indbyggere forbliver på jorden, mens jorden renses for synd i en ildsø.

Her er det vigtigt at forstå, at beskrivelsen af de 1.000 år, hvor Satan er bundet til jorden, begynder i Åb. 20:1 og slutter i 21:8. Forklaringen kommer her.

I teksten 20:1 til 21:8 finder vi en ildsø omtalt 3 gange, MEN der er kun én ildsø, som er slutningen på de 1.000 år. Her er det vigtigt at forstå, at beskrivelsen af ildsøen er en betegnelse for den anden død, og at ildsøen renses jorden for synd. Jeg havde i flere år prøvet at forstå, hvordan disse ting hang sammen, men jeg fandt ingen løsning. Det var ret frustrerende, indtil jeg hørte en prædiken af Steven Bohr fra Secrets Unsealed. Så gav det lige pludselig mening. Inden jeg læser versene om det nye Jerusalem, så vil jeg forklare en mulig forståelse af disse vers. Den giver i hvert fald mening for mig.

Tidsrummet de 1.000 år beskrives i 4 cirkler med hver sit fokus:

20:1-3 Her er der fokus på Satan i de 1.000 år.

20:4-10 Her er der fokus på de hellige i samme tidsrum.

20:11 til 21:1 Her er der fokus på dommen over de ugudelige i samme tidsrum.

21:2-8 Her er der fokus på livet i det ny Jerusalem ved slutningen af de 1.000 år.

Læg mærke til at den anden, tredje og fjerde cirkel alle slutter med en ildsø. Det er den samme ildsø, for der er kun én ildsø. Denne forståelse er den eneste, som giver en logisk forklaring på, at ildsøen omtales 3 gange.

Der er 2 tekster om det nye Jerusalem i kap.20:1 til 21:8, og den første finder vi i kap. 20:7-10, som er sidste del af cirklen om de hellige i de 1.000 år:

”Når de tusind år er omme, skal Satan slippes løs fra sit fængsel og gå ud og forføre folkeslagene i alle de fire verdenshjørner, Gog og Magog, og samle dem til krig, talrige som havets sand. De drog op over jordens flade og omringede de helliges lejr og den elskede by, men der faldt ild ned fra himlen og fortærede dem. Og Djævelen, som forførte dem, blev styrtet i søen af ild og svovl, hvor også dyret og den falske profet er, og de skal pine dag og nat i evighedernes evigheder.”

Den anden tekst er i 21:2-4.8, det er cirklen med fokus på livet i det ny Jerusalem ved slutningen af de 1.000 år:

”Og den hellige by, det ny Jerusalem, så jeg komme ned fra himlen fra Gud, rede som en brud, der er smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem. Han vil tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere. Thi det, der var før, er forsvundet. vers 8 Men de feje og troløse og afskyelige og morderne og de utugtige og troldmændene og afgudsdyrkerne og alle løgnerne skal få deres lod i søen, der brænder med ild og svovl; det er den anden død”.

Begge tekster siger helt klart, at det ny Jerusalem kommer ned på jorden **inden** Gud har rensset jorden i en ildsø, og der er ingen beskrivelse i bibelen, at det ny Jerusalem bliver taget op til himlen inden ildsøen, for derefter at komme ned på jorden igen. I bogen Mod en bedre Fremtid/Mod historiens Klimaks, kap. 40, Striden endt, har vi en kronologisk gennemgang af, hvad der vil ske.

S. 538: "Efter de tusind års forløb vender Kristus atter tilbage til jorden. Han ledsages af de frelstes skare og eskorteres af et følge af engle. Når han stiger ned i vældig majestæt, befaler han de gudløse at opstå for at modtage deres dom".

S. 539: "Kristus stiger ned på Oliebjerget, hvorfra han efter sin opstandelse steg op til himlen, og hvor englene gentog løftet om hans genkomst. Profeten siger: 'Da kommer Herren min Gud og alle de hellige med ham'. På den dag skal han stå på Oliebjerget, som ligger øst for Jerusalem. Oliebjerget skal spaltes i to dele fra øst til vest, så der dannes en meget stor dal'. 'Da skal Herren være konge over hele jorden; på den dag skal Herren være én og hans navn skal være ét'. Når det ny Jerusalem i strålende pragt kommer ned fra himlen, hviler det på det sted, der er blevet rensset og gjort rede til at modtage det, og Kristus med sit folk og englene drager ind i den hellige stad".

S. 540 "Endelig bliver der givet ordre til angreb, og de talløse skarer sætter sig i bevægelse – en hær, som ingen jordisk erobrer hidtil har kunnet samle, som alle tiders samlede styrker siden den første krig på jorden ikke kunne måle sig med. Satan, den største af alle krigere, fører an, og hans engle forbereder sig til den endelige kamp. Konger og krigsherrer marcherer i hans rækker og masserne følger efter i vældige kompagnier, hver under sin særlige anfører. Med militær præcision rykker de sluttede rækker frem over jordens brudte og ujævne overflade mod Guds stad. På Jesu befaling lukkes det ny Jerusalems porte, og Satans hære omringer staden og gør klar til angrebet."

Og der fortsættes: ”Nu viser Kristus sig for sine fjender. Højt over staden på et fundament af skinnende guld hæver der sig en høj og ophøjet trone. På tronen sidder Guds Søn, og rundt omkring ham er hans riges borgere. Kristi magt og majestæt kan intet sprog beskrive, ingen pen skildre. Den evige Faders herlighed indhyller hans søn. Hans stråleglans fylder Guds stad og skinner ud gennem portene og oplyser hele jorden”.

På side 541 læser vi:

”I nærværelse af alle jordens og himlens beboere finder den endelige kroning af Guds Søn sted. Og nu, hvor kongernes Konge er forlenet med den højeste myndighed og magt, afsiger han dommen over oprørerne mod sin regering og øver retfærdighed mod dem, der har overtrådt hans lov og undertrykt hans folk. Så snart bøgerne bliver åbnet og Jesus ser på de gudløse, husker de hver eneste synd, de har begået”.

På side 543 læser vi: **"Hele den onde verden står opstillet ved Guds domstol, beskyldt for højforræderi mod hans styre. De har ingen, der kan tale deres sag, de har ingen undskyldning, og den evige dødsdom afsiges over dem. Alle indser, at deres udelukkelse fra himlen er retfærdig. Med deres livsførelse har de erklæret: 'Vi vil ikke have denne Jesus til vor konge'. Som fortryllede har de gudløse set Guds Søn blive kronet. I hans hænder ser de tavlerne med Guds lov, de bud, de havde foragtet og overtrådt. De overværer de frelstes undren, glæde og tilbedelse, og idet lovsangens toner lyder ud over den utallige skare uden for staden, udbryder de alle med én stemme: 'Store og underfulde er dine gerninger, du Herre, Gud, Almægtige, retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge'. De kaster sig ned og tilbeder livets Fyrste".**

S. 544: "Satan indser, at hans forsætlige oprør har gjort ham uegnet for himlen. Han har sat alt ind på at føre krig mod Gud. Himlens renhed, fred og harmoni ville være en frygtelig tortur for ham. Hans anklager mod Guds nåde og retfærdighed er forstummet. De beskyldninger, han har rettet mod Jehova, falder tilbage på ham selv. Satan bøjer sig og indrømmer, at dommen over ham er retfærdig".

Og på side 545 læser vi: **"Syndens historie vil i al evighed stå som vidnesbyrd om, at alle Guds skabningers lykke er nøje knyttet til eksistensen af hans lov. Idet de betragter alle kendsgerningerne i den store strid, erklærer hele universet, både trofaste og oprørere, med én stemme: 'Retfærdige og sande er dine veje, du folkenes Konge'".**

På side 546 beskriver P.Å. hvad der vil ske, når Guds dom bliver udført:

”Ild falder ned fra himlen. Jorden åbner sig. De våben, der skjuler sig i dens indre, drages frem. *[Tænk på billederne fra det nylige vulkanudbrud på Island!]* Fortærende flammer slår ud af alle de gabende kløfter. Selv klipperne står i brand.

Dagen kommer med ovnen, der brænder som ild.

’Elementerne vil brænde op, og jorden og alt det menneskeskabte på den vil vise sig, som det, det er’. Jordens overflade er én stor smeltet masse – en mægtig sydende ildsø”.

..... ”Nogle tilintetgøres i et nu, mens andre må lide i mange dage. Alle bliver straffet ’efter deres gerninger’.

Da de retfærdiges synder er blevet overført til Satan, skal han ikke blot lide for sit eget oprør mod Gud, men for alle de synder, han har forledt Guds folk til at begå”.

Der fortsættes: "Hans straf er langt strengere end den, der rammer dem, han har bedraget. Efter at alle, der faldt for hans bedrag, er omkommet, skal han fortsætte med at leve og lide. I den rensende ild udslettes de ugudelige til sidst, så der ikke levnes rod eller gren af dem – Satan er roden og hans tilhængere er grenene".

På side 547 læser vi:

”Mens jorden var indhyllet i den tilintetgørende ild, opholdt de retfærdige sig i sikkerhed i den hellige stad. Den anden død har ingen magt over dem, der havde del i den første opstandelse. Mens Gud er en altfortærende ild for de ugudelige, er han sol og skjold for sit folk.”

’Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord forsvandt’. Den ild, der fortærer de ugudelige, lutrer jorden. Forbandelsens sidste spor er udslettet. Intet evigt brændende helvede vil minde de frelste om syndens frygtelige følger. Kun ét minde bliver tilbage: Vor Frelser vil altid bære mærkerne efter sin korsfæstelse.”

Sidste afsnit i bogen, s. 550:

”Den store strid er til ende. Hele universet er rent. Harmoni og glæde går som et pulsslag gennem hele det umådelige skaberværk. Fra ham, der skabte alt, strømmer liv og lys og glæde til universets grænseløse rige. Alle ting, fra det mindste atom til den største klode, de levende og de livløse, forkynder i deres uplettede skønhed og fuldkomne glæde, at GUD ER KÆRLIGHED”.

I Jobs bog spørger Gud ham, kap. 38:4-7:

”Hvor var du, da jeg grundlagde jorden? Fortæl det, hvis du har forstand til det! Hvem bestemte dens mål – det ved du vel? Hvem spændte målesnoeren ud over den? Hvor blev dens fodstykker sat ned, og hvem lagde dens hjørnestein, mens alle morgenstjerner jublede, og alle gudssønner råbte af fryd?”

Universets beboere har alle overværet Guds skaberkraft, hvorimod menneskeheden er den eneste i universet, som ”kun” har fået fortalt, hvordan det skete det. Vi tror det, fordi Guds ord siger det. Men når Gud genskaber jorden, så er hele den frelste menneskehed allerede på jorden inde i det ny Jerusalem, dvs. de kan fx stå på byens mur – og det er en stor by med en bred mur, hvor der er plads til millioner af mennesker – jeg har hørt, at det ny Jerusalem vil dække et areal på størrelse med Frankrig! Og her på første parket vil de frelste være øjenvidner til jordens genskabelse. Og på den sjette dag vil Adam få overdraget ansvaret som forvalter af planeten jorden, som han blev givet det fra begyndelsen.

Når "gudssønnerne", som beskrevet i Job kap. 1 og 2, mødes, som iflg. EGW i bogen Jesu liv s. 732 (den næstsidste side i bogen) er det samme som 'det himmelske råd', så vil Adam være repræsentant for jorden. Dette råd er ikke et forum, hvor man på demokratisk vis forhandler sig frem til, hvordan universet skal udvikle sig. Nej, det er i dette råd, at Gud meddeler sine beslutninger, hvorefter rådets medlemmer vil kommunikere det ud til de beboede kloder, som de er forvaltere for. Fra det mindste atom til de største beslutninger er der orden og system i Guds univers.

(Det følgende er en beskrivelse af, hvem der var samlet i himlen, da Jesus vendte tilbage som sejrherre ved hans himmelfart) Jesu Liv/Slekternes Håb, s. 732:

”Der står tronen, omgivet af forjættelsens regnbue. Dér er keruberne og seraferne. Anførerne for de himmelske hærskarer, Guds sønner, repræsentanterne for de syndfrie verdener, er forsamlet her. Det himmelske råd, over hvilket Lucifer havde anklaget Gud og hans Søn, repræsentanterne for de syndfrie verdener, over hvilke Satan havde tænkt sig at oprette sit herredømme – alle er der for at byde Frelseren velkommen”.

(Det følgende er en beskrivelse af, hvem der var samlet i himlen, da Jesus vendte tilbage som sejrherre ved hans himmelfart) Jesu Liv/Slekternes Håb, s. 732:

”Der står tronen, omgivet af forjættelsens regnbue. Dér er keruberne og seraferne. Anførerne for de himmelske hærskarer, Guds sønner, repræsentanterne for de syndfrie verdener, er forsamlet her. Det himmelske råd, over hvilket Lucifer havde anklaget Gud og hans Søn, repræsentanterne for de syndfrie verdener, over hvilke Satan havde tænkt sig at oprette sit herredømme – alle er der for at byde Frelseren velkommen”.

De 3 sætninger, der er understreget, Anførerne for de himmelske hærskarer, Guds sønner, repræsentanterne for de syndfrie verdener, er synonyme betegnelser for **Det himmelske råd**, når vi nærlæser teksten.

Målene for det ny Jerusalem er usikre: I firkant, 12.000 stadier bred á 192 meter = 2.304 km. på hver led, men det kan også være omkredsen. Hvis det er omkredsen = 422.430 km². (Frankrig er 551.500 km²) Det giver mere mening! Muren er 144 alen bred á 50 cm = 72 meter bred. Et er sikkert: Der er plads til alle de frelste.